

Savanorystės refleksija

Po studijų baigimo iš karto išokau į motinystės rūbą. Taip jau susiklostė, kad teko karjeros siekimą kurį laiką pamiršti. Tuo laiku, stengiausi kiek įmanoma daugiau laiko skirti savo atžalai. Tačiau nuolat jaučiau veiklos trūkumą. Tad nesulaukusi, kol vaikui sueis dveji metai nusprendžiau eiti dirbti.

Netikėtai pasitaikė darbas finansinių paslaugų teikimo srityje ir nė nedvejodama nutariau jo imtis. Niekada nebuvau dirbusi panašaus darbo, bet kadangi labai troškiau būti užsiėmusi greitai perpratau darbo specifiką. Ir kurį laiką man buvo įdomu. Tačiau laikui einant supratau, kad finansų sritis nėra ta sfera, kur aš jausčiausi kaip žuvis vandenyje. Man nuolat trūko bendravimo su žmonėmis, trūko kolegų, trūko tobulėjimo galimybių. Galų gale darbo pobūdis prieštaravo kai kuriems mano vidiniams įsitikinimams.

Nutariau savo gyvenimą keisti kardinaliai, nors kartą pasielgti spontaniškai, taip kaip liepia širdis. Ir nuvedė ji mane savanorystės keliu. Atsirado galimybė savanoriauti Žemaitijos Nacionalinio parko direkcijoje. Vietoje, kur galėjau būti naudinga, kaip ekologijos specialistė. Niekada nedirbau darbo pagal specialybę, todėl maniau, kad tai puiki proga susipažinti su šia profesija. Ir pirminiai mano lūkesčiai buvo būtent tokie, įgyti ekologinio gamtosauginio darbo patirties. Po ilgo sėdėjimo namuose tapau gana užsisklendusi, man nuolat trūko pasitikėjimo savimi, drąsos, jaučiau nepilnavertiškumo kompleksą. Tikėjausi, kad bendraudama su naujais žmonėmis įveiksiu ir tai. O svarbiausia, tikėjausi, kad savanorystė padės suprasti, kuo noriu būti šiame gyvenime.

ŽNP direkcijos darbuotojų buvau priimta svetingai, draugiškai ir greitai įsiliejau į kolektyvą. Labai patiko tai, kad galėjau užsiimti įvairiomis veiklomis. Manęs nuolat buvo klausama, ką norėčiau pati išbandyti, kokia veikla labiausiai domiuosi ir pan. Kadangi nesirinkau veiklų pagal tai, ar man jos patinka, ar ne, todėl nuolat buvau užsiėmusi, visada turėjau ką veikti. Patiko ir tai, kad nuolat buvo stengiamasi praplėsti mano akiratį, galėdavau važiuoti visur, kur buvo kviečiami parko darbuotojai.

Vienintelis trūkumas buvo tas, kad ne visi ŽNP direkcijos skyriai ir atskiri jų darbuotojai stengiasi įsitraukti į savanorystės procesą. Suprantu, kad žmonės dirba sunkiai ir galbūt ne visada nori užsiimti dar ir kitų mokymu, tačiau manau, kad darbų pasidalinimas su savanoriais suteiktų abipusę naudą.

3 savanorystės mėnesiai man išėjo į naudą. Tobulinau bendravimo įgūdžius dirbdama gide, bendraudama su naujais žmonėmis. Tai man padėjo įgyti daugiau pasitikėjimo savimi. Susiradau draugų ir pažįstamų. Taip pat sužinojau, kad esu gana universali asmenybė ir darbuotoja, galiu padaryti bet kokį darbą, jei tik tinkamai ir suprantamai esu supažindinama su jo atlikimo eiga. Prie aplinkosauginio darbo prisiliečiau labai menkai, bet tik todėl, kad save atradau visai kitoje srityje. Savanorystė padėjo man suprasti, kad esu veikli, iniciatyvi ir entuziastinga asmenybė. Ir kad turiu ieškoti dinamiško, reikalaujančio organizuotumo, kūrybingumo ir bendravimo su žmonėmis darbo. Nes būtent užsiimdama tokia veikla jaučiuosi ypač gerai ir galiu realizuoti save.

Padėka

Nuoširdžiai dėkoju visiems Žemaitijos Nacionalinio parko direkcijos darbuotojams, kurie vienaip ar kitaip prisidėjo prie mano asmeninio ir profesinio tobulėjimo.